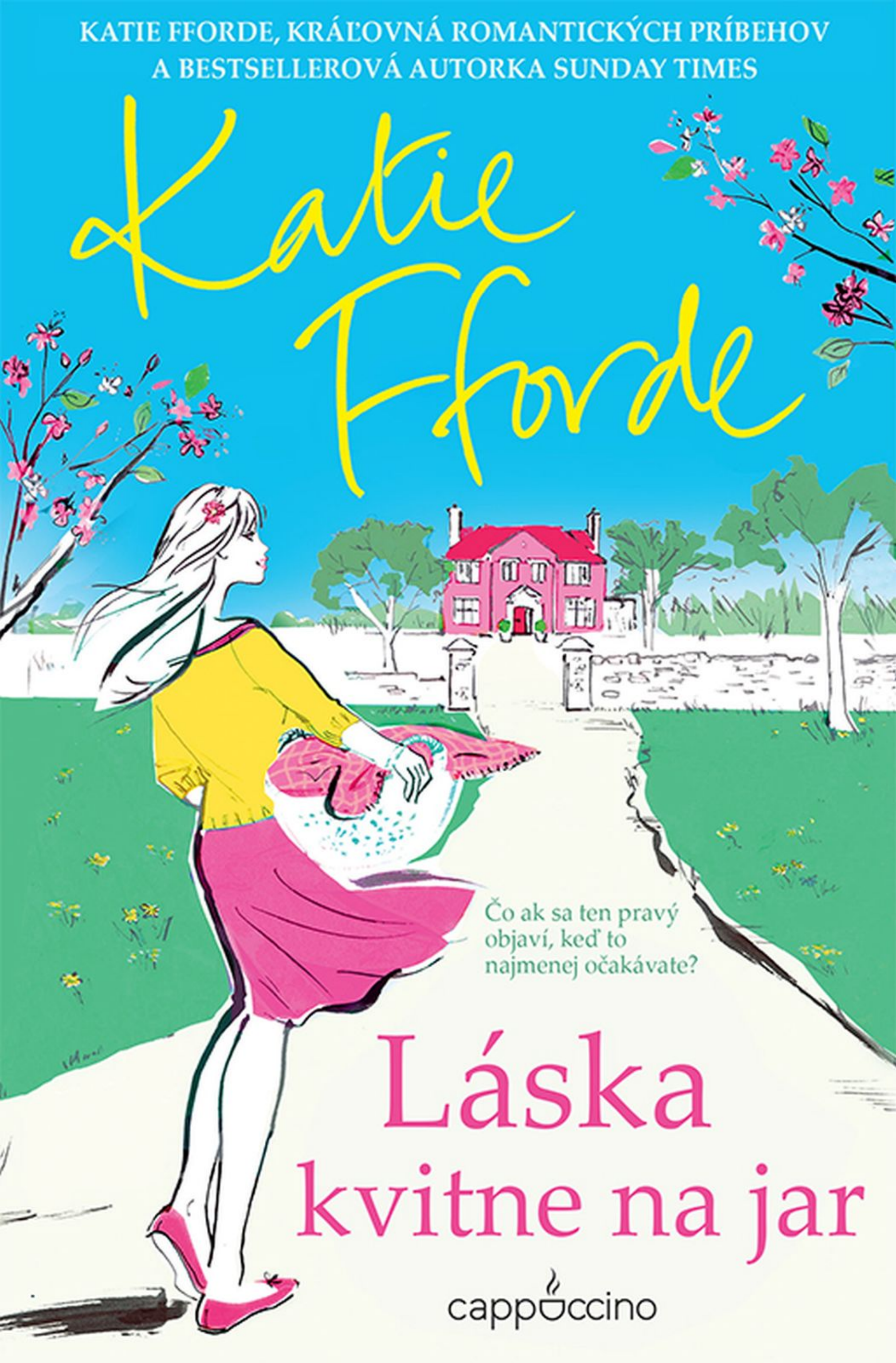

KATIE FFORDE, KRÁLOVNÁ ROMANTICKÝCH PRÍBEHOV
A BESTSELLEROVÁ AUTORKA SUNDAY TIMES

Katie Fforde

Čo ak sa ten pravý
objaví, keď to
najmenej očakávate?

Láska kvitne na jar

cappuccino

**Láska kvitne
na jar**

Z anglického originálu:

Katie Fforde: A Springtime Affair

Copyright © Katie Fforde Ltd. 2020

Jacket illustration © Jacqueline Bisset

Vydalo vydavateľstvo Verbarium s. r. o., pod značkou Cappuccino,
Bratislava, 2025

Preklad: Silvia Demovičová

Zodpovedná redaktorka: Ildikó Jančo Mészáros

Jazyková redaktorka: Natália Hattalová

Grafická úprava: Kinga Václavová

Tlač: Central Dabasi Nyomda Zrt.

ISBN 978-80-8219-155-7

Katie
Fforde

Láska kvitne na jar

cappuccino

Prvá kapitola

Helena práve dokončovala prikrývku, ktorá jej dala dosť zabráť, keďže si vybrala pomerne komplikovaný vzor – keď ju zrazu vyrušilo klopanie na dvere. Nespokojne zašomrala. Tušila, kto je za nimi, preto nemohla návštevníka ignorovať.

Napravila si čelenku, ktorá držala jej husté svetlé vlasy. Vstala od krosien a išla otvoriť.

„Dobrý deň,“ pozdravila. Na prahu stál vysoký svalnatý muž v džínsoch, tričko mu tesne obopínalo široké ramená a na nohách mal topánky s hrubou podrážkou. Od hlavy po päty ho pokrýval prach. Nesmelo sa usmieval.

„Mrzí ma, že vás vyrušujem,“ ospravedlnil sa a odhrnul si prameň svetlých vlasov z očí. „Neotravoval by som, ale je to súrne. Dalo by sa povedať, že ide o naliehavý *zvierací* prípad. Potrebujem pomoc od niekoho, kto je útlejší ako ja.“ Premeral si Helenu pohľadom. „Vy ste omnoho drobnejšia, dokonale by ste sa na to hodili.“ Mal milý a trochu nervózny úsmev, ktorému sa len ťažko dalo odolať.

„Hodila na čo? Mohli by ste mi vysvetliť, o čo presne ide?“ Helena zbožňovala *zvieratá*, no kým mu niečo prisľúbi, chcela vedieť viac. Ak hľadá niekoho, kto bude zo záhrady vyháňať krdeľ sipiacich husí, tak je určite na zlej adrese.

„Sestrino mačiatko uviazlo pod hromadou sutín. Jeho mamu Zuleiku som zatvoril do kuchyne, no začí-

na byť zúfalá. Ak ujde za mačiatkom, náš problém sa zdvojnásobí. Musíme rýchlo konať.“

„Tak teda poďme,“ prikývla Helena a zabuchla za sebou dvere. So zamykaním sa neobťažovala. Jej tkáčske štúdio patrilo k stodole stojacej blízko domu, kam sa práve nasťahoval nový majiteľ, od ktorého si ho prenajímala. Všetky budovy sa nachádzali na jednom pozemku, takže nemuseli ísť ďaleko.

„Som vám nesmierne vďačný,“ usmial sa muž, keď vyrazili. „Urobil som chybu. Premárnil som príliš veľa času snahou vyriešiť to na vlastnú päsť. Som na to skrátka priveľký.“ Odrazu zastal. „Mimochodom, volám sa Jago. Jago Pen...“

„Viem, kto ste,“ prerušila ho Helena. „Vaše meno je napísané na mojej zmluve o prenájme.“

„Ach, máte pravdu.“ Muž si roztržito pošúchal temeno. „Nuž, tak teda skúsme vyslobodiť to mačiatko.“

Prešli cez dvor k domu, ktorý zatiaľ nevyzeral vábne, no mal veľký potenciál. Ak sa zainvestuje do jeho prestavby, bude z neho nádherný domov. Teraz to bol skôr zlepenec rôznych prístavieb. Počas posledných storočí v ňom majitelia budovali miestnosti a verandy hlava-nehlava, bez ohľadu na to, či sa georgiánska architektúra hodí k omnoho staršiemu základu.

Patril Jagovi Pengellymu, ktorý Helene prenajímal štúdio. No hoci ho vlastnil už vyše šesť mesiacov, s jeho rekonštrukciou začal až teraz. Helena sa z toho netešila. Predpokladala, že len čo dokončí prestavbu, vypovie jej nájomnú zmluvu a ona príde o svoj milovaný ateliér, ktorý zároveň slúžil ako jej domov. Snažila sa Jaga nenávidieť, no zmysel pre spravodlivosť jej to nedovolil. Keby sa posnažila, šesťmesačná výpovedná lehota jej

poskytovala viac než dosť času nájsť si nové bývanie, kam by sa zmestili aj jej veľké krosná.

„Musíme ísť dozadu,“ ukázal Jago. Helenu sklamo, že nedostala príležitosť obzrieť si vnútro domu. Nasledovala ho k obrovskej hromade zeminy a kameňa. Na tvári jej nového domáceho sa zračilo znepokojenie.

„Pri kopaní došlo k zosunu. Keby som vedel, že Zuleika s mačiatkom sa nachádzajú v blízkosti stavby, bager by som nikdy nenaštartoval. Bol som presvedčený, že obe sú v bezpečí domu, no staršia musela vyklíznúť a mačiatko ju nasledovalo.“

„Kde je to malé?“ rozhliadala sa Helena.

„Tam,“ Jago namieril prstom priamo na hromadu sutín a hlbokú jamu za ňou.

Helena sa zamračila. „Nemôžete tam jednoducho vliezť a vytiahnuť ho?“

Jago zachmúrene pokrútil hlavou. „Ak to urobím, tá kopa sa ešte viac zosunie a uvoľnia sa kamene, ktoré by mohli mača úplne zasypať.“

„Ako vám teda môžem pomôcť?“ nechápala Helena. „Keď sa tam vyškríabem ja, môže sa stať to isté.“

„V dome je okno, ktoré vedie priamo za tú hromadu,“ vysvetlil jej. „Poďme dnu, ukážem vám ho.“

Interiér vyzeral prázdno a ošarpane ako stavenisko. Helena však nemala čas si ho všímať, pretože sa ponáhľala za Jagom. Keďže mal oveľa dlhší krok, musela pobehnúť, aby mu stačila.

„Tu je,“ ukázal na úzke okno. „Keď z neho vyzriete, zbadáte to malé.“

Naozaj. Medzi kameňmi v hlbokkej jame sedelo drobučké mačiatko, doširoka otváralo ružovú papuľku

a z plných pľúc žalostne mňaukalo. Okno však bolo príliš vysoko.

„Skúmal som, či sa tam nedá dostať cez pivnicu,“ objasňoval Jago, „no nenašiel som žiadnu prístupovú cestu. Toto je jediná možnosť. Spustím z okna rebrík. Vy zleziete dolu a jednoducho vezmete mačiatko.“

Helena nervózne prehltla. Pri pomyslení na rebrík a stiesnený priestor cítila, ako jej po chrbte steká tenký pramienok potu a naskakujú zimomriavky. Vedela však, že to nemôže odmietnuť. Vlhké dlane si obtrela o stehná v džínsoch.

„Dobre, pomôžem vám,“ vyhlásila odhodlane.

Keď Jago odišiel, zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila. Bolo to však náročné, pretože k nej doliehalo mraučanie mačky Zuleiky, ktorá škriabala na dvere a snažila sa ujsť z kuchyne. Helene trhalo srdce jej kvílenie.

„Už som tu,“ zvolal Jago nesúc teleskopický rebrík. Tváril sa sústredene, vôbec si nevšimol Helenin nepokoj. „Musím ho spustiť veľmi opatrne, aby som neublížil mačiatku.“

„Zostane v jame popri rebríku dostatok miesta aj pre mňa?“ spýtala sa Helena neisto.

„Samozrejme, pokojne si to skontrolujte.“ Jago mal plné ruky práce a jej otázka ho prekvapila.

Helena sa ani nepohla, kým rebrík nestál pevne v jame a ani potom nevyzrela von. Vedela, že to aj tak nepomôže, akurát sa jej zakrúti hlava.

„Idem dolu!“ povedala až príliš nahlas, aby zakryla svoje obavy.

Záchranná misia však nebola taká jednoduchá, ako by sa zdalo. Najskôr musela vyliezť na parapetnú dosku. Helena bola totiž prinízka na to, aby jednoducho

prehodila nohu cez rímsu a stúpila rovno na priečku. Okrem toho, rebrík bol krátky a nedočiahol až k oknu.

„Môžem zohnať dlhší,“ ponúkol sa Jago, keď videl, ako sa snaží nohou nahmatať prvú priečku. Jemne jej položil ruku na plece, kým nenadobudla stratenú rovnováhu.

„To je v poriadku, poradím si,“ vytisla zo seba zadychčane. Keď bezpečne stála na rebríku, Jago jej podal plastové vedro s povrazom uviazaným okolo rúčky. Sám držal v ruke druhý koniec špagátu.

„Vezmite si to. Vložíte dovnútra mačiatko a ja ho vytiahnem nahor. Aby ste sa mohli sústrediť iba na cestu späť.“ Znie to jednoducho, pomyslela si Helena. Stačí pár krokov dolu po rebríku, zobrať mačiatko, položiť ho do vedierka a rýchlo preč z tej úzkej diery pripomínajúcej hrobku. Bude to hračka!

No čím viac sa pokúšala nemyslieť na svoj strach zo stiesnených priestorov, tým intenzívnejšie si ho uvedomovala. Začali sa jej potiť dlane. Noha sa jej na poslednej priečke pošmykla, rebrík bol totiž klzký od blata. Helena len tak-tak udržala rovnováhu, keď zoskočila na dno jamy. Mala čo robiť, aby nešliapla na zvieratko.

Jago všetko sledoval z okna. „Musím vytiahnuť rebrík, aby ste mali viac miesta,“ zakričal. „Postavte sa na jednu nohu, kým ho odtiaľ dostanem von. Potom vám spustím vedierko.“

Helena privrela oči a zhlboka dýchala, zatiaľ čo rebrík stúpал nahor. Keď ich opäť otvorila, nasucho prehltnula. Jama vyhlbená v tmavej pôde pripomínala kobku. Do nosa jej udel zemitý pach hlíny. Zdalo sa jej, že ho cíti aj na jazyku. Akoby ma išli pochovať zaživa, pomyslela si a na čelo jej vyrazil studený pot.

„Je tu príliš tesno,“ zamrmala sama sebe, no zároveň dosť nahlas, aby to počul aj Jago. „Budeme sa musieť zaobísť bez vedierka. Potrebujem sa obrátiť.“ Začala sa otáčať, čím uvoľnila spršku zeminy. Do jamy sa zosypala hromada hlíny. Helena zadržala dych. Neodvážila sa pozrieť si pod nohy, či je mačiatko v poriadku. Potom však začula tenké zamňaukanie.

Potila sa čoraz viac, v žalúdku sa jej rozlievala nevoľnosť a krútila sa jej hlava. Vedela, že nemá veľa času. Ak tu omdlie, zvalí sa rovno na mačiatko a potrvá celú večnosť, kým Jago privolá pomoc a dostane ju odtiaľ von, obzvlášť ak spustí ďalšiu lavínu hlíny. Nadýchla sa a naslepo hmatala pod nohami, až pokým nenarazila na chlpatú guľku. Schmatla ju a vopchala pod tričko.

„Spustite rebrík!“ zavolala roztraseným hlasom. Dýchala plytko, chcelo sa jej zvracať a plakať zároveň. Mačiatko sa pod tričkom vrtelo, snažilo sa vyškriabať von. Helena ho pridržala rukou. Dúfala, že zvieratko nezadusí skôr, než dokončí túto záchrannú akciu.

Keď rebrík konečne pevne stál na dne jamy, Helena sa ho rýchlo chytila a stúpala nahor, čo jej sily stačili. Keď sa dostala až na vrchol, Jago jej podal ruku a vytiahol ju na parapetnú dosku. Oprela sa oňho, aby jej pomohol zoskočiť na zem. Dopotácala sa k prvej stoličke a vyčerpane na ňu klesla.

„Len sa mi to zdá, alebo ste mali práve klaustrofobický záchvat?“ obzrel si ju Jago znepokojene.

Helena prikývla.

„Prečo ste mi to nepovedali skôr? Bol by som našiel niekoho iného! Strašne ma to mrzí.“ Helena na jeho tvári videla, že to myslí úprimne. „Poďte do kuchyne, nalejem vám pohárik brandy na upokojenie.“ Položil Hele-

ne ruku okolo pliec, aby sa oňho mohla oprieť, pretože sa jej podlamovali kolená.

Mačiatko sa pod tričkom stále dožadovalo slobody. Keď prišli do kuchyne, vylovila ho. „Myslím, že aj to malé už začína trpieť klaustrofóbiou,“ zažartovala a podala zvieratko Jagovi.

Nespokojné kľbko si vzal do rúk a usadil Helenu k starému doškriabanému stolu popraskanému farbou.

„Oddýchnite si, kým vrátim túto nezbednicu mame.“

Keď osamela, konečne sa trochu upokojila a srdce jej prestalo búšiť ako šialené. Zvedavo sa poobzerala. Už dlho túžila zistiť, ako tento dom vyzerá zvnútra. Teraz mala šancu prezrieť si aspoň kuchyňu. Ani vo sne by jej nenapadlo, že ak sa tu raz ocitne, bude na smrť vystrašená a od hlavy po päty od blata.

Kuchyňa bola priestranná, s veľkými oknami na protiľahlých stenách. Na prvý pohľad sa zdalo, akoby niekto zlepil niekoľko liniek dohromady. No hoci v ostatných častiach domu pôsobili tieto eklektické prístavby útulne a očarujúco, o kuchyni sa to rozhodne nedalo povedať. Rekonštrukcia si ešte bude vyžadovať veľa práce.

Čoskoro sa objavil Jago s fľašou brandy. „Cítim sa hrozne, že som vás na to nahovoril. Netušil som, že trpíte klaustrofóbiou. Mali ste mi to povedať.“

„Dúfala som, že som z nej vyrástla,“ priznala Helena zahanbene.

Jago zvrátil čelo a potriasol hlavou. Nedokázala rozoznať, či sa hnevá na ňu alebo sám na seba.

„Postavím vodu na čaj, čo povieť?“ povedal napokon.

„Šálka teplého čaju by mi teraz naozaj urobila dobre,“ pookrila Helena. „V tomto momente omnoho viac,

než brandy. Snáď vám to neprekáža,“ pošúchala si unavené čelo.

Sledovala, ako napúšťa vodu do kanvice a kladie ju na sporák.

„Zatiaľ ste sa tu veľmi nezabývali,“ okomentovala sporý kuchynský interiér, v ktorom chýbali takmer všetky spotrebiče.

Jago sa rozosmial. „V tejto miestnosti funguje aspoň elektrina a tečúca voda, čo sa nedá povedať o zvyšku domu. Takže pokiaľ ide o mňa, kuchyňa je momentálne vrchol luxusu.“

„Ako to tu zvládáte bez elektriny?“ zaujímalo ju.

„Svietim si baterkami. A používam tiež veľký svetlomet pripojený káblom z ulice. To mi úplne stačí.“ Opäť sa usmial. „Všetci moji známi tvrdia, že som blázon, keď žijem na stavenisku. No snažím sa ušetriť, kde sa len dá.“

Helena pokrčila ramenami a uchlipla si z čaju.

„Ako sa vám so Zuleikou odvdáčime za vašu pomoc?“

„Keby som vás požiadala, aby ste ma nechali v štúdiu ešte aspoň tri mesiace, bolo by to príliš?“ pozrela naňho spýtavo.

Jago sa zamračil a zahryzol si do pery. Potom sa uškrnul. Mal príťažlivý krivý úsmev, ktorý mu tvár pokrytú strniskom doslova rozžiaril.

„Čo keby som vám namiesto toho ponúkol ešte jednu šálku čaju a sendvič?“

Helena mu opätovala úsmev. „Nuž, je čas obeda a ak je to všetko, čo ponúkate, tak neodmietnem. No som celá špinavá, takto sa nemôžem posadiť k stolu.“

„O niekoľko mesiacov bude v dome luxusná kúpeľňa, no zatiaľ si musím vystačiť s vedrom a špongiou. Občas si pripadáam ako v autoumyvárni. Mrzí ma, že vám nemôžem ponúknuť nič lepšie.“

„Nevadí. Osprchujem sa vo svojom štúdiu, ale ďakujem za pozvanie.“

Odložila šálku a vstala. No Jago vyskočil na nohy a zahatal jej cestu.

„Pokoje sa umyte, no prosím, vráťte sa a dajte si aspoň sendvič. Inak budem mať príšerné výčítky.“

Helena uvažovala, či mu má povedať, ako sa cíti s vedomím, že čoskoro bude bez domova – a čo je ešte horšie – bez štúdia. Koniec-koncov, vždy sa mohla nasťahovať nazad k mame, no pre jej obrovské krosná by to bolo viac než problematické.

„Dobre,“ súhlasila napokon a nechala si svoje myšlienky pre seba.

„To je skvelé,“ potešil sa Jago. „Na čo máte chuť? Syr a šunka na kváskovom chlebe s horčicou a majonézou? Môžem vám dokonca urobiť toasty, čo poviete?“

„To znie výborne, až na tú horčicu.“

„Sľubujem, že neoľutujete,“ pomädlil si ruky. „Poponáhľajte sa, nech vám nevychladnú.“

Helena sa onedlho vrátila. Mokré vlasy si zaplietla do voľného vrkoča a na jeho koniec uviazala kúsok farebnej vlny. Neobťažovala sa ani s mejkapom. Ako neskôr prezradila svojej najlepšej kamarátke Amy, nemala chuť parádiť sa pre chlapa, keď si žiadneho nehľadala. V dvadsiatich šiestich rokoch sa jej zdalo, že má ešte dosť času na vzťah a radšej sa sústredila na kariéru.

Na čo však teraz mala naozaj chuť bol sendvič.

Všimla si, že kým sa dávala doma do poriadku, Jago v kuchyni trochu upratal. Z kuchynskej linky zmizla vrtáčka a podobné nástroje. Namiesto nich tam teraz ležala doštička na krájanie plná rôznych vábivých ingrediencií.

Počkala, kým nakrája uhorku na tenučké plátky, a potom sa ozvala: „Zaujímalo by ma, prečo sa každá kuchynská skrinka líši farbou a štýlom. Tamto vidím klasické starodávne a hneď vedľa nich oranžové retro kúsky. Má to nejaký skrytý význam?“

Poloprázdnu miestnosťou sa rozľahol jeho pobavený smiech.

„Tá oranžová farba udrie hneď každému do očí! V skutočnosti sú to kusy, ktoré už nikto nechcel. Ľudia neustále renovujú domy a dokola čosi vyhadzujú. Ja sa tieto skvosty postupne snažím opraviť, aby to tu časom vyzeralo zaujímavo a štýlovo, nie ako skládka starého nábytku.“

Ozvalo sa cvaknutie, keď zo staručkého hriankovača s obrázkami vlčích makov a pšeničných klasov vyskočil teplý chrumkavý krajec chleba.

„Sestra mi posúva všetky hriankovače, ktoré už nepotrebuje. Nechal som si len tento. Je starý, zato funguje perfektne.“

Jago obložil chlebič tak šikovne, až Helene napadlo, či niekedy nepracoval v stánku s rýchlym občerstvením. Podal jej tanier. Pre seba pripravil sendvič s horčicou.

„Dobrá chuť,“ zaželel jej. „Stavím sa, že môj sendvič rozhodne bude stáť za to, že ste zliezli do jamy plnej hliny a blata.“

„Ste si istý, že by som ho predsa len nemohla vymeniť za tie tri mesiace navyše?“ zavtipkovala Helena.

V skutočnosti sa jej zbíhali sliny, pretože sendvič vyzeral naozaj lákavo.

Jago si vzdychol. „Mrzí ma to, ale nemám na výber. Dokonca aj tých šesť mesiacov, ktoré som vám dal po kúpe pozemku, bolo viac než si môžem dovoliť. Vaše štúdio a aj to vedľa neho...”

„Tam pracuje Amy,” prerušila ho Helena.

„Presne tak. Obe tieto štúdiá chcem prerobiť na dvojizbové rodinné domčeky. Noví nájomníci na ne čakajú už naozaj dlho. Je najvyšší čas pustiť sa do rekonštrukcie, a to sa nedá, kým sa neodťahujete.”

„A čo váš vlastný dom? Nemohli by ste sa najprv venovať tomu a mňa s Amy nechať ešte chvíľu v podnájme?”

Jago rázne potriasol hlavou. „Žiaľ, nie. Na dome pracujem vo voľnom čase popri ostatných zákazkách.”

„Čiže moje štúdio nepremeníte na víkendovú chalupu?”

Helena a Amy strávili mnoho času špekulovaním o tom, že sa musia vysťahovať len preto, aby mohol nový majiteľ vybudovať domček, ktorý by prenajímal dovolenkárom.

Jago sa zatváril vážne. „Nie,” stisol pery. „Všetky moje projekty budú slúžiť ľuďom, ktorí potrebujú domov. Mám iba jednu podmienku – musia spolupracovať s miestnou komunitou. No dosť bolo o mne. Prosím, ochutnajte už ten sendvič. Umieram od zvedavosti, čo naň poviete.”

Helena sa cítila zmätene. Potrebovala čas, aby spracovala Jagove slová. Bola presvedčená, že všetci developeri sú nenásytní zdierači. Nový domáci ju celkom

vyviedol z miery. Nepôsobil ako chamtivý vydríduch. Zamyslene zahryzla do sendviča.

„Bože môj,“ vzdychla s plnými ústami. „Je neskutočný.“

„Vidíte, hovoril som vám,“ uškrnul sa Jago spokojne. „Teší ma, že som to ešte nezabudol. Kedysi som totiž pracoval v bufete.“

„Neuveríte, ale presne to mi napadlo,“ povedala Helena.

„Nedáte si k nemu pivo?“

„Ďakujem, neprosím si,“ odmietla zdvorilo. „Ale nepohrdla by som ďalšou šálkou čaju.“

Rozmýšľala, či sa neskôr nezastaví u mamy. Aj tak ju plánovala navštíviť, len čo dokončí tú prikrývku. Musí jej porozprávať o chlapíkovi, ktorý sa z nej chystá urobiť bezdomovkyňu.

Zrazu sa jej zúfalo začnelo po Amy. Určite by bez dychu počúvala, kým by jej Helena rozprávala, ako zachránila malé mača a ocitla sa v dome nového majiteľa pozemku.

Pomaly chlipkala čaj a vychutnávala si každé sústo. „Ako sa vlastne volá to mačiatko?“ napadlo jej.

„Dobson,“ prezradil Jago a sledoval jej reakciu.

Helena sa usmiala. „Podľa tej knihy, však?“ Zuleika Dobson je starý romantický príbeh o živote študentov v Oxforde, ktorý dnes už len málokto poznal.

Jagovi zaiskrilo v očiach. Naklonil sa dopredu, ako by ho Helena odrazu zaujímala o čosi viac. „Skvelý postreh. Väčšina ľudí by si to nespojila.“

Helena nonšalantne pokrčila ramenom. „Mama tú knihu často spomínala. Raz mi dokonca povedala, že ma chcela po hlavnej hrdinke aj pomenovať. Je totiž

skutočná knihomolka.“ Pozrela sa na hodinky. „Už by som mala ísť. Práve som dokončovala prikrývku s komplikovaným vzorom, keď ste zaklopali.“ Vstala a potom váhavo dodala. „Vďaka za jedlo, bolo to naozaj výborné.“

Jagova tvár sa opäť rozjasnila. Biele zuby zasvietili na jeho opálenej tvári. „Som nesmierne rád, že vám chutilo.“

Po ceste domov Helena myslela na Amy. Keby Jago požiadal o pomoc jej priateľku, dokázala by z neho vymámiť viac než len sendvič?

Amy od chlapov vždy dostala to, čo chcela. Helena by si od nej určite vypočula, že dávno vyšla z cviku.

S povzdychom sa posadila ku krosnám. Ich monotónny pohyb ju upokojoval a pomáhal jasnejšie premýšľať. V duchu počítala, koľko diek a prikrývok bude musieť utkať, aby mala dostatok tovaru na najbližšom *Svete vlny*. Išlo o veľtrh s vlnou – prestížnu udalosť, ktorá sa konala koncom mája. Pohľadom zabľúdila na nástenný kalendár. Ešte len začínal apríl. S úľavou si uvedomila, že na prípravu jej zostáva ešte dosť času.

Svet vlny je najvýznamnejší medzi veľtrhmi, pretože okrem verejnosti sa ho zúčastňujú aj profesionálni tkáči. Nuž a tento rok sa všetci prídu pozrieť aj na ňu, keďže jej tkáčska mentorka Julia Coombes o nej šírla samé chvály. Helena sa jej za to chcela odvdáčiť aspoň tým, že tam predstaví to najlepšie zo svojej tvorby.

Julia bola pre ňu obrovskou inšpiráciou. Musí sa posnažiť, aby bola jej ponuka naozaj pestrá. Obyčajné

deky, šály a prikrývky na takúto príležitosť určite nestačia. Takisto bude potrebovať množstvo jemne tkanej vlnenej látky, z ktorej sa dajú šiť vesty, saká alebo kabelky.

Odrazu na ňu doľahla únava. Zrejme to bude oneskorený šok, napadlo jej. Najvyšší čas navštíviť mamu a podeliť sa s ňou o detaily dnešného dobrodružstva.

Bola v pokušení napísať aj Amy. Vedela však, že jej priateľka by rozhovor čoskoro zvrtila na svoju obľúbenú tému – ako donútiť Helenu stiahnuť si zoznamovaciu aplikáciu. Radšej pôjde k mame, kde na ňu bude čakať šálka čaju, domáci koláč a láskyplné objatie – presne to teraz potrebovala.

Druhá kapitola

Helena svižne kráčala k domu, kde vyrástla. Pri pohľade naň si vždy pomyslela, ako príjemne pôsobí. A teraz, keď ho mama premenila na útulný penzión *Vyhliadka*, vyzeral ešte pôvabnejšie ako kedysi. Nachádzal sa v oblasti Cotswolds, ktorá lákala návštevníkov svojimi malebnými dedinkami a krásnou prírodou. Záhrada, inak vždy zarastená burinou, bola upravená a pokosená. Dom vyžaroval domácke pohodlie. Napriek modernému zariadeniu v ňom panovala atmosféra idylickej vidieckej chalupy.

Vošla dnu cez zadný vchod. Mamu našla v kuchyni pri sporáku. Na stole sa chladil plech s čerstvo upečenými maslovými sušienkami. Miestnosť naplňala priam božská vôňa.

„Ahoj!“ pozdravila Helena. „Tuším som prišla práve v najlepšom.“

Jej mama Gilly sa zasmiala. „Niekoľko sušienok sa polámalo. Môžeš ich zjesť, ak máš chuť.“

Helena sa uškrnula. „Takže hosťom polámané sušienky ponúknuť nemôžeš, zato vlastnej dcére áno?“ Neváhala však a hneď si uchmatla dva ešte teplé úlomky.

„Ach, to je dobrota!“ slastne privrela oči. „Ešteže som sa včas odsťahovala, inak by ma odtiaľto museli vytiahnuť žeriavom, pretože by som neprešla cez dvere.“

Gilly postavila kanvicu na sporák. „Aspoň ty si neprestala jesť. Minule som ponúkla Cresside kus koláča

a zazrela pritom na mňa, akoby som jej podala kravské lajno na porcelánovom tanieri.“

Helena zvažovala, či má na to reagovať. Samozrejme, rada by sa zapojila do ohovárania svojej švagrinej, no mama bola voči neveste zvyčajne veľmi lojálna. Nerada frflala na synovu manželku, ktorá vyzerala ako modelka.

„Prečo vlastne spomínaš Cressidu?“ zamrmlala Helena chrúmajúc ďalšie nepodarky.

„Práve som s ňou telefonovala. Pozvala nás v nedeľu na obed. Pekné od nej, nie?“

Helene sa zdalo, že mamin hlas znie neprirodzene veselo, tak len prikývla.

„Už sme tam dlho neboli. Môžeme si vziať sendviče a zjeme ich v aute cestou späť,“ navrhla mama.

Gilly sa rozosmiala. „Cressida nie je práve najlepšia kuchárka, ale nikdy od nej neodchádzame s prázdny žalúdkom,“ pokarhala dcéru.

„Som si istá, že jedlo, ktoré podáva, má presne stanovený počet kalórií. A ak sa ti to máli, vždy je poruke toľko kelu, čo ti hrdlo ráči. Ale nikdy sme si nepovedali, aký to bol výborný obed, však?“ poznamenala Helena uštipačne. Pokiaľ ide o jej názor na švagrinu, už dávno si prestala dávať servítku pred ústa. „Vždy, keď stretnem Cressidu – nedajbože, aby jej niekto povedal Cress, to by neprežila – s tými jej chudými šlachovitými rukami, mám chuť jej povedať, aby si obliekla sveter a poriadne sa najedla. Ale nechajme to už tak. Je tu niečo iné, o čom by som s tebou chcela hovoriť.“

„Čo také?“ zaujímalo Gilly. „Počkaj chvíľu, najprv pripravím čaj. Obedovala si? Môžem ti niečo nachystať.“

„Ďakujem, čaj si dám veľmi rada,“ prijala Helena. „Ale na jedenie si nič neprosím. Pred chvíľou som mala výdatný sendvič. Bol absolútne božský!“

Gilly sa posadila oproti dcére. „Tak teda, čo je nové?“ pozrela na ňu skúmavo.

Do Heleninho lona vyskočil mamin obrovský ryšavý kocúr Ulysses, ktorý očividne miloval klebety. Pohladkala ho a zviera hlasno zapriadlo.

„Nuž, dnes som zachránila mačiatko. Uviazlo v úzkej jame, do ktorej som musela zliezť po rebríku. Patrí chlapíkovi, od ktorého si prenajímam štúdio. Bolo tak sotva desatina z teba,“ prihovorila sa kocúrovi.

„Zlatko! Máš predsa klaustrofóbiu!“ Gilly nervózne odložila plech z kocúrovho dosahu.

„Veď práve! Tajne som dúfala, že som z nej vyrástla, ale príšerne som sa mýlila. Cítila som sa v tej diere ako v hrobe, všade okolo mňa samá hlina. Len tak-tak, že ma nezasypala spolu s mačatom.“ Pri čerstvej spomienke na záchrannú akciu naskočili Helene zimomriavky. Odlomila si kúsok sušienky.

Gilly sa zamračila. „To mača patrí chlapovi, kvôli ktorému sa musíš odsťahovať?“

„Áno. No nemohla som mu predsa odmietnuť pomoc, ak išlo o záchranu zvieraťa.“

„To bolo od teba veľmi statočné.“

Helenu zaliala úľava. Presne toto potrebovala počuť.

„Nebolo to ľahké, no Jago – môj nový domáci, by sa do tej jamy nezmestil.“

Gilly si pritiahla stoličku bližšie k dcére.

„A nemohol si zohnať niekoho iného?“

„Nebol čas. Jamu mohla kedykoľvek zasypať hlina a kamene. Chúďa malé by sa bolo zadusilo.“

„Och, to radšej ani nespomínaj,“ zastavila Helenu Gilly a vstala, aby zaliala čaj. „Nemáš chuť na brandy? Alebo radšej levanduľové kvapky na upokojenie?“

„Dnes som už panáka odmietla, ale tie kvapky znejú fajn.“

Keď všetko prebrali, Helena sa rozlúčila. Od mamy napokon odchádzala aj s miskou bolonskej omáčky a vrecúškom sušienok. Gilly následne vošla späť do domu, zdvihla telefón a dohodla si schôdzku. Dcére síce povedala o Cressidinom pozvaní na obed, no zamlčala, čo sa za ním skutočne skrýva. „Máme úžasný plán, o ktorom by sme sa s vami chceli porozprávať,“ zneli nevestine slová.

Gilly však presne tušila, o aký plán ide a potrebovala sa naň pripraviť. Práve preto sa rozhodla navštíviť svojho účtovníka.

William Davies pre ňu pracoval už sedem rokov. Pomohol jej, keď rozbiehala penzión a vo všetkom sa naňho mohla spoľahnúť. Odporučila jej ho priateľka, keď sa Gilly rozvádzala so svojim manželom Sebastianom.

Keď teda nasledujúce ráno prišla do Williamovej kancelárie, usmiala sa potešená, že ho vidí. „Ako sa máte?“ pozdravila ho.

William vstal, aby ju privítal. „Ďakujem, ujde to,“ odvetil. „A vy?“

Gilly nestihla zareagovať, pretože sa otvorili dvere a dnu vošla sekretárka Mandy so šálkami a kanvicou. Vrelo sa usmiala na Gilly, ktorá jej, ako obvyčajne, nechala na stole škatuľku čerstvých domácich sušienok.

Zatiaľ čo Mandy nalievala čaj, Gilly si potajme obzerala Williamove vlasy. Boli husté a na spánkoch prešedivené. Pripadalo jej to nesmierne príťažlivé.

„Ako vám môžem pomôcť?“ spýtal sa, keď sekretárka odišla.

„Potrebujem zistiť, či existuje nejaký spôsob, ako by som mohla získať peniaze za dom bez toho, aby som ho predala.“

„Prečo?“ Jeho otázka vyznela trochu nezdvorilo, no Gilly vedela, že to tak nemyslí. William bol koniec-koncov jej účtovník a vedel, že Gilly dosť často financuje výmysly svojho syna. Helena si od nej takmer nikdy nič nepýtala.

„Syn ma pozval v nedeľu na obed. Cressida má podľa všetkého nejaký ‚veľkolepý plán‘. Úprimne, som presvedčená, že by ho nikdy nespomenula, ak by odo mňa nepotrebovali peniaze.“

William rozvážne prikývol. „Máte predstavu, koľko by to mohlo byť?“

Gilly pokrútila hlavou. „Nie, ale keďže okrem mňa zavolali aj Helenu, zrejme pôjde o dosť vysokú sumu.“

„Rozumiem.“

Gilly sa zdalo, že William do toho jediného slova vložil pomerne zásadný nesúhlas, hoci sa stále tváril neutrálne.

„V skutočnosti by som radšej pomohla dcére,“ pokračovala. „Čoskoro sa bude musieť vysťahovať a má problém nájsť vhodný priestor pre svoj tkáčsky ateliér. Helenine krosná zaberajú veľa miesta. Jej kamarátka Amy – tiež tkáčka, ale používa malý tkáčsky stav – to má ľahšie a už si aj našla nový podnájom.“

William ju pozorne počúval. Gilly sa zhlboka nadýchla. „Napadlo mi, že by som Helene prenechala veľkú miestnosť na prízemí. Nežiadala ma o to a viem, že nikdy by si odo mňa nevzala žiadne peniaze. No ak zase budem financovať jej brata, cítila by som sa previniť, ak by som dcére nepomohla.“

William si dal s odpoveďou načas. Gilly cítila, že ju nepoteší.

„Ak mám byť úprimný, pani Clairová, keď prestanete prenajímať izbu na prízemí, nebudete mať z penziónu žiadny zisk. Ostatné izby vám zarobia na prevádzku Vyhliadky, no práve tá dolná vás dostáva do plusu. Navyše, je to vaša jediná izba s bezbariérovým prístupom a návštevníci ju milujú, ako som si prečítal v recenziách na internete.“

„Vy ste si vyhľadali môj penzión na Tripadvisor?“ začudovala sa Gilly.

„Snažím sa byť dôkladný,“ prikývol William. „Ak si dobre pamätám, investovali ste nemalé prostriedky do rekonštrukcie kúpeľne, aby bola dostupná aj pre hostí na invalidnom vozíku. Aj keby vám Helena platila nájomné, nepokryje to príjem, o ktorý tým pridete.“

William bol výborný účtovník, no mal jednu chybu – takmer nikdy sa nemýlil. Vlastne si nedokázala spomenúť na jedinú situáciu, kedy by nemal pravdu. Zamyslene študovala veľký prsteň na svojom prstenníku. Kúpila si ho po rozvode ako symbol nezávislosti.

„Stále nemôžem uveriť tomu, že ste čítali recenzie na môj penzión,“ povedala len preto, aby získala čas na premýšľanie. Potom si vzdychla.

„Naozaj vám nenapadá spôsob, ako by som mohla získať peniaze? Čo tak hypotéka?“

„Podľa mňa to nie je ideálne riešenie. Aj tak by ste ju museli splácať, v opačnom prípade by vám banka zabavila penzión. Ak by boli tie peniaze pre vás, možno by som zmenil názor. No spomeňte si, ako tvrdo ste pri rozvode bojovali o to, aby ste si mohli nechať dom, ktorý vám odkázali rodičia. Nemali by ste s ním hazardovať.“

Gilly nasucho prehltna. „A keby som ho predala?“ vytisla zo seba. „Mohla by som sa uskromniť.“

„To je pravda, no v tom prípade by ste už nemohli prevádzkovať penzión. Bola by to škoda, pretože vám to ide výborne. Hostia sú nadmieru spokojní,“ povedal skôr než mohla Gilly zaprotestovať. „Nemyslím si, že by ste sa ho chceli vzdať.“

Gilly tvrdohlavo stisla pery. „A čo ak som už unaveená z neustáleho obsluhovania hostí?“

„Pokiaľ je to pravda, potom ho teda predajte. Ale nemám ten pocit. Ste ešte pomerne mladá. Chcete ísť do dôchodku? Alebo cestovať? Vzdelávať sa?“

„Mali ste mi vyhovoriť predaj, nie navrhnúť, čo mám robiť so svojím životom,“ zašomrala Gilly. Potom si uvedomila, ako mrzuto to vyznelo.

„Som na vás tvrdý, pretože viem, ako zbožňujete svoj penzión – svoj domov. Podľa ohlasov je to jedno z najlepších ubytovaní široko-dĎaleko.“

„Nemusíte mi lichotiť...“ zamrmlala a snažila sa zakryť úsmev, ktorý sa jej pritom rozlieval po tvári. Vedela však, že William si ho aj tak všimol.

Jej penzión naozaj patril k špičkám v prekrásnej turistickej oblasti Cotswolds. Do dôchodku jej chýbalo ešte zopár rokov a ona nebola pripravená presťahovať sa do niečoho menšieho.

„Nelichotím vám, pani Clairová, len vám prezentujem fakty tak, ako ich vidím. Pochopiteľne, v konečnom dôsledku je to len vaše rozhodnutie.“

„Myslíte si, že by som synovi a neveste mala povedať nie, ak ma požiadajú o peniaze?“

William sa láskavo usmial. „Podľa mňa by ste ich mali odmietnuť, no uvedomujem si, aké je to ťažké. Ide však o zdravých, dospelých ľudí a vy máte príliš dobré srdce.“ Kedysi dávno jej povedal, že je jedinou klientkou, ktorá nosí personálu kancelárie maškrtky. Gilly zase chápala, že dobré srdce v očiach účtovníka neznamenal to isté ako dobré srdce v očiach farára.

„Pokúsím sa byť neoblomná,“ prehlásila napokon.

„To rád počujem. No kým ste ešte tu, rád by som využil vašu dobrotu a požiadal vás o pomoc s narodeninovou oslavou pre jednu z mojich tiet. Bude mať okrúhlych osemdesiat rokov.“

„Fíha, pekný vek.“

„Napadlo mi, že by som zarezervoval hostinec *Pod zámkom*. Poznáte to tam? Hodil by sa na rodinnú oslavu, kde bude väčšina pozvaných v dôchodkovom veku?“

„Samozrejme! Mnohí hostia, ktorí sa u mňa ubytujú, tam chodia na oslavy a veľmi si ho pochvaľujú.“

„A to ma privádza k druhej otázke. Mohol by som si prenajať izby vo vašom penzióne?“

Gilly sa zarazila. „Isteže, no to závisí od toho, kedy sa vaša slávnosť koná. Možno mám na ten termín už všetko obsadené,“ usmiala sa ospravedlňujúco. „Niektorí hostia si objednávajú ubytovanie vo veľkom časovom predstihu. Viem, že by som si mala všetko ukladať do telefónu, Helena mi dokonca vysvetlila, ako sa

to robí, no ja neustále zabúdam. Omnoho radšej mám obyčajný zápisník.“

William si vzdychol. „Obávam sa, že som urobil chybu. Oslava je čo nevidieť, vlastne už tento mesiac. V hostinci sa mala pôvodne konať svadba, no napokon ju zrušili a uvoľnil sa im termín, nuž som si ho hneď rezervoval. Mám dojem, že sa celkom potešili, pretože narodeninová oslava znamená menej práce, hoci aj menší zisk.“

Gilly vstala. „Najlepšie bude, ak mi pošlete dátum mailom a ja sa vám ozvem. Bolo by mi cťou, keby som mohla niečo urobiť pre vašu rodinu.“

V skutočnosti už horúčkovo zvažovala, ako presunúť všetkých hostí do neďalekého penziónu, ktorý prevádzkovala jej kamarátka a tešil sa takmer rovnakej obľube ako Gillina Vyhliadka.

„Som si istý, že by sa u vás veľmi rady ubytovali,“ povedal William. „Prišli by moje tety a zopár sesterníc. Mám ich veľmi rád.“

„Samozrejme, že by som vám ponúkla výraznú zľavu,“ navrhla Gilly.

„Ako váš účtovník vám to dôrazne neodporúčam,“ povedal William, no Gilly si všimla v jeho pohľade lišiaci záblesk. Pociťala prílev náklonnosti k tomuto láskavému mužovi, ktorý sa snažil urobiť niečo pekné pre svoje postaššie príbuzné.

„Ako vaša priateľka vám naučtujem presne toľko, koľko uznám za vhodné, takže počítajte so zníženou cenou.“

William sa rozosmial. „Rád počujem, že ma považujete za priateľa, pani Clairová.“

„A práve preto si myslím, že už je načas, aby ste mi tykali a volali ma Gilly.“

„V tom prípade mi musíš hovoriť William.“

Gilly rada súhlasila. „Musím už ísť. Ďakujem ti veľmi pekne za radu. A nezabudni mi čo najskôr poslať termín oslavy.“

William ju odprevadil k dverám. Gilly na prahu zastala a ukázala na stenu pokrytú fotografiami. „Nikdy som to nespomenula, ale veľmi sa mi páčia tieto zábery. Kopce pokryté snehom, slnečné lúče odrážajúce sa od ľadových končiarov, rieka pri západe slnka – krása.“

„Skutočne?“ začudoval sa William. „Sám som ich fotil počas letu vetroňom.“

„Vetroňom?“ zopakovala Gilly prekvapene. „Ty lietáš?“

S úsmevom prikývol a podržal jej dvere. Gilly mu venovala posledný obdivný pohľad a vyšla z kancelárie. *Kto by to len bol povedal?* pomyslela si.